

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **H. T. T.**
státní příslušností Vietnamská socialistická republika
bytem v ČR: P.
zastoupena JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou
sídlem Wenzigova 1871/5, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2018 č.j. CPR-11099-2/ČJ-2018-930310-V244

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 3. 2018 č.j. KRPA-81602-18/ČJ-2018-000022, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na jeden rok dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že správní orgán nezjistil řádně skutečný stav věci bez důvodných pochybností. Podle žalobkyně realizací jejího vyhoštění značně utrpí její právo na soukromý a rodinný život. Správní orgány se dle žalobkyně nesnažily řádně zjistit skutkový stav týkající se jejího předchozího manželství a současného dlouhodobého soužití s občanem České republiky C. T. X, nar. X, na adrese P. Podle žalobkyně ke vzájemnému nepochopení dotazů mohla přistupovat i forma a kvalita tlumočení, která vedla k tomu, že hovořila o svém bývalém manželovi, přičemž nebylo ani zjištěno, zda o rozvodu svého manželství vůbec ví, neboť nevěděla ani o zrušení svého trvalého pobytu a dozvěděla se o něm až při zahájení řízení o vyhoštění. Žalobkyně připustila, že není správné, že nenahlásila změnu adresy správnímu orgánu, jak byla povinna, na druhou stranu však ustanovený opatrovník neučinil nic na ochranu jejích zájmů, zejména nepodal odvolání proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu a zůstal tak zcela nečinný. Žalobkyně poukázala na judikaturu Ústavního soudu, podle níž opatrovník má do důsledku hájit zájmy nepřítomného tak, jak by to byl nucen plnit smluvní zástupce; další otázkou je, zda opatrovníkem nebyl ustanoven zaměstnanec žalobce (žalobkyně patrně měla na mysli zaměstnance správního orgánu), který by tak zjevně neměl zájem práva žalobkyně účinně hájit; z tohoto důvodu žalobkyně poukazovala ve svém odvolání na skutečnost, že neměla v úmyslu pobývat nezákonně na území a porušovat tak zákon o pobytu cizinců, pokud ani nevěděla, že se proti ní takové řízení vede; tímto postupem mělo být porušeno její právo na spravedlivý proces. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán prvního stupně provedl řízení a rozhodl v průběhu jednoho dne, kdy veškeré úkony včetně výsledku a možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí musela žalobkyně absolvovat v průběhu několika hodin, nemá právnické vzdělání, nebyla upozorněna, jaké závažné následky pro její rodinný a soukromý život toto rozhodnutí z moci úřední může mít, pokud si nezvolí právního zástupce. Poukázala na § 4 správního řádu s tím, že jestliže nedostala vůbec časový prostor, aby si alespoň na seznámení se spisovou dokumentací mohla zajistit odbornou pomoc a poradu, jak ve věci dokazování postupovat a jaké důkazy navrhnout, vystupoval proti ní správní orgán autoritativně a nešetřil zásadu rovnosti stran před zákonem. Podotkla, že žalovaný ve svém rozhodnutí nejen, že v odvolání vytýkané vady nezohlednil, naopak uvedl, že se žalobkyně svými odpověďmi snažila uvést správní orgán v omyl, přičemž nebylo postaveno najisto, zda položeným otázkám stran bývalého manželství správně porozuměla, zda o rozvodu manželství vůbec věděla; pokud odpověděla, že pro jejího manžela bude problém skončení jejího pobytu, byl tím zjevně myšlen současný partner, nikoliv bývalý manžel, se kterým již nežila; protokol ze dne 2. 3. 2018 je psán v holých větách a žalobkyně se rozhodně takto kuse nevyjadřovala. Dále namítala, že za 14 let života v České republice přivykla zdejšímu životu, má zde partnera, se kterým žije ve společné domácnosti, a pouze nepochopením dotazů jej do protokolu neuvedla jmenovitě; trvá na tom, že by měl být ustanoven jako účastník řízení a vyslechnut. Měla zde řádné zaměstnání v nehtovém studiu, které nyní vykonávat nemůže, a živí ji její partner, se kterým žije ve společné domácnosti, na území České republiky má dceru, se kterou je v pravidelném kontaktu. Podle žalobkyně správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do jejího života, života její dcery a partnera.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a navrhl žalobu zamítnout.
4. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m.

Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 1. 3. 2018 č.j. KRPA-81602-1/ČJ-2018-000026, výpis z evidence obyvatel ohledně J. Š., bývalého manžela žalobkyně, usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 3. 2018 č.j. KRPA-81602-11/ČJ-2018-000022 o ustanovení tlumočnice z jazyka českého do jazyka vietnamského a naopak, oznámení správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 3. 2018 č.j. KRPA-81602-12/ČJ-2018-000022 o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění, protokol správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 3. 2018 č.j. KRPA-81602-13/ČJ-2018-000022 o výsledku účastníka správního řízení, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 3. 2018 č. ZS40502, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 10. 2017 č.j. OAM-327-25/ZR-2014, písemnost nazvaná „Seznámení se s podklady rozhodnutí“ správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 3. 2018 č.j. KRPA-81602-17/ČJ-2018-000022, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 3. 2018 č.j. KRPA-81602-18/ČJ-2018-000022, odvolání žalobkyně ze dne 8. 3. 2018 a doplnění odvolání žalobkyně ze dne 21. 3. 2018, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2018 č.j. CPR-11099-2/ČJ-2018-930310-V244.

5. Dne 20. 8. 2018 se před Městským soudem v Praze konalo jednání, z něhož se žalovaný omluvil. Žalobkyně pak setrvala na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Ze správního spisu vyplývá, že dne 1. 3. 2018 ve 14.10 hodin na adrese P. probíhala pobytová kontrola, během níž byla kontrolována žalobkyně; kontrolou předložených dokladů a následnou lustrací bylo zjištěno, že se žalobkyně v současné době zdržuje na území České republiky neoprávněně, a to od 25. 10. 2017. Následně byla žalobkyně eskortována na pracoviště správního orgánu prvního stupně. Usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 3. 2018 byla k provádění tlumočnických úkonů ve správním řízení ustanovena tlumočnice k tlumočení z jazyka českého do jazyka vietnamského a naopak. Následně správní orgán prvního stupně oznámil žalobkyni zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Při výsledku žalobkyně dne 2. 3. 2018 potvrdila, že provedenému poučení v plné míře porozuměla, tlumočnicka v řízení žádá, neboť nerozumí českému jazyku jak psanému, tak mluvenému; současně porozumívá důvodu, proč je tento protokol s ní sepsován; k danému úkonu netrvala na přítomnosti svých právních zástupců nebo zmocněnců; rovněž prohlásila, že se po zdravotní stránce cítí v pořádku, není pod vlivem léků nebo jiných utišujících prostředků, které by mohly ovlivnit její schopnost vypovídat nebo být vyslýchána; prohlásila, že není pod vlivem alkoholu ani jiných omamných látek. Žalobkyně při výsledku dále uvedla, že tlumočnicka žádá, nerozumí českému jazyku; přítomné tlumočnicki rozumí a souhlasí s tím, aby tlumočila. Rovněž k dotazu správního orgánu prvního stupně uvedla, že nepožaduje přítomnost právního zástupce a je schopna sepsání protokolu. K dotazům správního orgánu prvního stupně dále odpovídala, že do České republiky přicestovala v roce 2004 za účelem podnikání; od té doby kromě návštěv žije v České republice; není s ní vedeno řízení o udělení pobytu,

jelikož má platný pobyt do roku 2027. Na otázku, zda ví o tom, že jí ke dni 25. 10. 2017 byl zrušen pobyt, odpověděla záporně. Na další otázky žalovaného dále odpověděla, že z Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky nedostala žádné písemnosti; bydlí na jiné adrese a na poště si zařídila přeposílání na jinou adresu. Dále uvedla, že bydlí na adrese P., a to již tři roky. Změnu adresy nebyla nahlásit. Neví o tom, že jí byl pobyt ukončen pravomocně. Podotkla, že v Praze bydlí na adrese P.; zvonek i schránka jsou označeny jejím jménem a je tam schopná přebírat poštu. Rovněž uvedla, že je vdaná, má tři děti. Na dotaz správního orgánu prvního stupně na manžela, kdy se narodil a jaké je národnosti, uvedla: „S., X, jméno si nepamatuji, on je Čech“. Děti jsou dospělé, dvě bydlí ve Vietnamu a dcera žije v České republice; s dětmi je v telefonickém kontaktu. V České republice ani ve Vietnamu nic nevlastní. Na území České republiky nemá žádné aktivity ani vazby. Na otázku, zda má v České republice nějaké příbuzné, případně někoho z rodiny, a jaké vazby to jsou, uvedla, že v České republice má dceru, ve Vietnamu dvě děti a sourozence. Ve Vietnamu se nemá kam vrátit, nic tam nemá. K dotazu, zda má na území České republiky či Evropské unie osobu, kvůli které by skončení jejího pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené, odpověděla: „Pro mého manžela bude problém skončení mého pobytu.“ Na dotaz, zda sdílí v České republice s občanem Evropské unie společnou domácnost, odpověděla záporně. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že manželem žalobkyně byl pan J. Š., nar. X, státní občan České republiky, který je však s žalobkyní rozveden (změna v evidenci obyvatel proběhla dne 13. 1. 2016).

8. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 3. 2018 vycestování žalobkyně do Vietnamské socialistické republiky je možné. Ve správním spise je rovněž založeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 10. 2017 č.j. OAM-327-25/ZR-2014, podle něhož povolení k trvalému pobytu žalobkyně bylo dle § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušeno a podle § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, neboť žalobkyně se dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu tím, že účelově uzavřela manželství; z tohoto rozhodnutí vyplývá, že opatrovníkem žalobkyně v daném správním řízení byla Arcidiecézní charita Praha, Středisko Migrace (dle doručky mu rozhodnutí bylo doručeno dne 9. 10. 2017), přičemž rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 10. 2017. Písemností správního orgánu prvního stupně nazvanou „Seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí“ ze dne 2. 3. 2018 č.j. KRPA-81602-17/ČJ-2018-000022 byla žalobkyně poučena o právu dle § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž žalobkyně vlastnoručně podepsala prohlášení, že se spisem se seznámila a nežádá žádných změn ani doplnění; nežádá žádné další vyjádření; nežádá o seznámení se s podklady, ze kterých ministerstvo při vypracování závazného stanoviska vycházelo. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 3. 2018 č.j. KRPA-81602-18/ČJ-2018-000022 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jeden rok; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo dále vysloveno, že na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, v jehož

doplnění vznesla podobné námitky jako v žalobě, zejména poukázala, že žije ve společné domácnosti s panem C. T. X. na adrese P. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 6. 2018 č.j. CPR-11099-2/ČJ-2018-930310-V244 bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
11. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
12. Žalobkyně namítala zejména zásah do jejího soukromého a rodinného života. K tomu lze odkázat na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde je na s. 7-8 mimo jiné uvedeno: „[Z]a účelem posouzení možných dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění na soukromý nebo rodinný život účastnice řízení umožnil správní orgán I. stupně se účastníci řízení v rámci sepsání protokolu o výsledku účastníka správního řízení dne 2. 3. 2018 ke všem skutečnostem podstatným pro posouzení daného případu vyjádřit, avšak tento protokol neobsahuje žádnou zmínku o tom, že by účastnice řízení měla na mysli druhu, se kterým žije ve společné domácnosti. Tato informace nevyplyvá ani z pobytové kontroly provedené dne 1. 3. 2018 a taktéž účastnice řízení v rámci seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 2. 3. 2018 nežádala žádných změn či doplnění, ani nepožadovala další vyjádření. Odvolací orgán je toho názoru, že ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil skutečnosti svědčící v jeho prospěch, případně o tom nabídl důkazy. Lze pouze konstatovat, že cizinec, jemuž brozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena. Správní orgán I. stupně nemohl pochybit, když se nezabýval přiměřeností napadeného rozhodnutí ve vztahu k druhu účastnice řízení, pokud se tato o něm žádným způsobem nezmínila, naopak, účastnice řízení v rámci výše zmíněného protokolu správnímu orgánu I. stupně uvedla, že je stále vdaná a že uložení správního vyhoštění by představovalo problém pro jejího manžela, čímž se snažila správní orgán I. stupně uvést v omyl, neboť již v tu dobu byla rozvedená, a nadto ani nebyla schopna správně uvést jméno svého manžela. Odvolací orgán má rovněž za prokázané, že předchozí manželství účastnice řízení bylo uzavřeno účelově (viz rozhodnutí OAMP č.j. OAM-327-25/ZR-2014 ze dne 2. 10. 2017, což dokládá i skutečnost, že účastnice řízení nebyla schopna uvést jméno bývalého manžela. Odvolacímu orgánu se po posouzení spisového materiálu jednání účastnice řízení jeví jako účelové s cílem uvést správní orgány v omyl a vyhnout se tak správnímu vyhoštění.... Odvolací orgán je toho názoru, že účastníci řízení byla dána možnost správnímu orgánu I. stupně v průběhu prvoinstančního řízení vypovědět pravdu o svém druhu a nabídnout důkazy o společném soužití, pokud sama v odvolání uvádí, že s druhem žije již několik let, avšak místo toho správnímu orgánu I. stupně sdělila, že je vdaná a případně správní vyhoštění bude

představovat problém pro jejího manžela, přičemž se jednalo o informaci, která se nezakládala na pravdě, čehož si byla účastnice řízení vědoma. Na základě výše uvedeného a ve smyslu ustanovení § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. se odvolací orgán rozhodl k námitkám účastnice řízení týkajícím se jejího domnělého druhu nepřihlížet, neboť účastnice řízení tyto mohla uplatnit již v prvoinstančním řízení, avšak místo toho se snažila správní orgán I. stupně uvést v omyl, když tvrdila, že je stále vdaná.“

13. Městský soud v Praze se se shora citovaným odůvodněním rozhodnutí žalovaného plně ztotožňuje. Žalobkyně se během řízení před správním orgánem prvního stupně nezmínila o svém tvrzeném vztahu s panem C. T. X.; tuto námitku poprvé vznesla až ve svém doplnění odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Přitom o této osobě se nezmínila ani k výslovnému dotazu správního orgánu prvního stupně („Máte na území ČR či Evropské unie osobu, kvůli které by skončení vašeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené?“). Pokud žalobkyně namítala, že svojí odpovědí („Pro mého manžela bude problém skončení mého pobytu.“) mínila nikoliv manžela, nýbrž právě druhu (pana C. T. X.), zdejší soud uvádí, že žalobkyně při svém výsledku před správním orgánem prvního stupně k dotazu na manžela výslovně zmínila příjmení svého bývalého manžela (byť zkomoleně, se špatným datem narození a bez křestního jména, které si nepamatovala). Navíc je třeba podotknout, že přestože žalobkyně v České republice žije od roku 2004, její výslech probíhal za přítomnosti tlumočnice, o níž žalobkyně při výsledku výslovně prohlásila, že jí rozumí a souhlasí s tím, aby tlumočila. Proto je zjevné, že žalobkyně při svém výsledku před správním orgánem prvního stupně jako svého manžela označila a mínila jím pana J. Š., nikoliv pana C. T. X. Žalobkyně pak byla poučena dle § 36 odst. 3 správního řádu a výslovně prohlásila, že se spisem se seznámila, nežádá žádných změn, doplnění ani žádného dalšího vyjádření, jakož ani nežádá o seznámení s podklady, ze kterých ministerstvo při vypracování závazného stanoviska vycházelo. Vzhledem ke skutečnosti, že o svém tvrzeném druhovi se žalobkyně zmínila až v doplnění odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zdejší soud považuje toto tvrzení za účelové. Z uvedených důvodů nemůže obstát námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu, jakož ani námitka nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně (tedy i námitka porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Z týchž důvodů (že tvrzení žalobkyně o soužití s druhem českého státního občanství považuje za účelové) pak zdejší soud neprovedl ani důkaz čestným prohlášením pana C. T. X., jež žalobkyně přiložila ke své žalobě, jakož ani při jednání nevyhověl návrhu na provedení výsledku jmenovaného. Ohledně tvrzeného nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života ve vztahu k dceři žalobkyně pobývajícím v České republice soud uvádí, že další dvě děti žalobkyně bydlí ve Vietnamu. Jak žalobkyně uvedla při svém výsledku před správním orgánem prvního stupně, s dětmi je v telefonickém kontaktu. V telefonickém kontaktu přitom žalobkyně s dětmi nadále může být i z území Vietnamu. I tato námitka je proto nedůvodná.
14. Rovněž bez významu je námitka žalobkyně o tom, že správní orgán prvního stupně provedl řízení a rozhodl v průběhu jediného dne, a to bez poskytnutí časového prostoru, aby si alespoň na seznámení se spisovou dokumentací mohla zajistit odbornou pomoc a poradu. Zdejšímu soudu je z vlastní činnosti známo, že postup, kdy správní orgán prvního stupně provede správní řízení ve věci správního vyhoštění během jednoho dne, je běžnou praxí orgánů cizinecké policie. Tento postup dle závěru zdejšího soudu není v rozporu se zákonem.

Žalobkyně v daném případě při zahájení správního řízení i před zahájením výsledku byla řádně poučena o svých právech (jakož i o tom, co je předmětem daného správního řízení), a to včetně práva zvolit si právního zástupce (přitom žalobkyni byla ustanovena tlumočnice). Při svém výsledku pak žalobkyně výslovně uvedla, že nepožaduje přítomnost právního zástupce. Po provedeném poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu pak výslovně potvrdila, že se spisem se seznámila a nežádá žádných změn, doplnění ani dalšího vyjádření, jakož ani nežádá o seznámení s podklady, ze kterých ministerstvo při vypracování závazného stanoviska vycházelo. Z uvedených důvodů je i tato žalobní námitka nedůvodná. Nedůvodná je rovněž námitka proti obsahu protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 2. 3. 2018, v rámci níž žalobkyně tvrdila, že protokol je psán v holých větách a žalobkyně se rozhodně takto kuse nevyjadřovala. Žalobkyni byla ustanovena tlumočnice, o níž žalobkyně prohlásila, že jí rozumí a souhlasí s tím, aby jí tlumočila. V závěru protokolu žalobkyně vlastnoručně podepsala prohlášení následujícího znění: *„Toto je vše, co mohu k dané věci uvést, žádám tlumočnicka, neboť nerozumím jazyku, ve kterém je řízení vedeno. Žádných dalších změn ani doplnění nežádám, a proto tento protokol jako správný a úplný podepisuji dne 2. 3. 2018 v 10:50 hodin.“* Žalobkyně obsah svých odpovědí nerozpороvala ani později v průběhu správního řízení, a to dokonce ani v rámci odvolacího řízení. Poprvé se tato námitka objevila až v žalobě. Z uvedených důvodů zdejší soud tuto námitku považuje za účelovou a nedůvodnou.

15. Pokud jde o námitky týkající se rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 10. 2017 č.j. OAM-327-25/ZR-2014, kterým bylo žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu a stanovena lhůta k vycestování z území České republiky, neboť žalobkyně se dopustila obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu tím, že účelově uzavřela manželství, zdejší soud podotýká, že žalobkyni nebylo možno doručit oznámení o zahájení tohoto správního řízení v důsledku toho, že se nezdržovala na své hlášené adrese a neoznámila správnímu orgánu změnu své adresy (to ostatně připustila i sama žalobkyně ve své žalobě), přičemž správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem (viz § 32 odst. 2 písm. h/ správního řádu) a ustanovil jí opatrovníka. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 10. 2017 č.j. OAM-327-25/ZR-2014, jež bylo doručováno řádně ustanovenému opatrovníkovi žalobkyně, tak nabylo právní moci dne 25. 10. 2017 (tj. marným uplynutím odvolací lhůty); od této doby tedy žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně. Námitky žalobkyně o tom, že si zřídila dosílání pošty na novou adresu, jakož i o tom, že ustanovený opatrovník nehájil dostatečně její zájmy a nepodal odvolání, jsou pro posuzovanou věc bezpředmětné, neboť nemají vliv na závěr o tom, že rozhodnutí o zrušení jejího povolení k trvalému pobytu je pravomocné. Tyto námitky by mohly mít čistě hypotetický vliv na případný soukromoprávní spor mezi žalobkyní a provozovatelem poštovních služeb, potažmo mezi žalobkyní a jejím opatrovníkem ustanoveným ve správním řízení. Pro projednávanou věc jsou však uvedené žalobní námitky bez jakéhokoliv významu. Rovněž skutečnost, že žalobkyni byla v daném správním řízení ustanovena opatrovníkem Arcidiecézní charita Praha, Středisko Migrace (tedy nikoliv zaměstnanec některého ze správních orgánů, jak naznačovala žalobkyně ve své žalobě), zdejší soud nepovažuje za projev porušení zákona ze strany Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky. Zdejší soud na okraj podotýká, že skutečnosti, že vydání shora uvedeného rozhodnutí, kterým bylo žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu z důvodu účelového uzavření manželství, bylo zcela namístě, nasvědčuje i průběh výsledku žalobkyně před správním orgánem prvního stupně, kdy žalobkyně neznala křestní jméno svého bývalého

manžela (o němž neuvedla, že jde o manžela bývalého), zkomolila jeho příjmení a uvedla nesprávné datum jeho narození.

16. Namítala-li žalobkyně, že nevěděla o tom, že porušuje zákon o pobytu cizinců, soud připouští, že ze správního spisu se podává jako vysoce pravděpodobné, že žalobkyně o této okolnosti skutečně nevěděla, na druhou stranu však o ní vědět měla a mohla; nedozvěděla se o ní pouze v důsledku svého pochybení, kdy nenahlásila příslušnému správnímu orgánu svoji novou adresu, protože jí byl ustanoven opatrovník a žalobkyně nezjistila, že jí pravomocným rozhodnutím bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění. Na tomto závěru nemění ničeho ani tvrzení žalobkyně, že si za 14 let života v České republice přivykla zdejšímu životu.
17. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. srpna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně